

Hon

Hon såg honom sitta ensam vid ett bord. Hon gick fram och ställde sig nära inpå.

- Är det ledigt?

Han tittade upp.

- Javisst!

Han rätade på sig och flyttade sin ölsejdel lite närmare.

- Får jag köpa en cigarett, frågade hon och pekade på hans cigarettpaket.
- Nej, ... , svarade han, men du kan få en, och räckte henne en cigarett.
- De är egentligen för starka, sa hon när hon tog emot cigaretten.
- Hennes blick var rak och han mötte den bara som hastigast.
- Fast mina är slut, fortsatte hon. De är inte alls lika goda, men jag vill inte få cancer. De har nästan inget nikotin.

Han harklade sig.

- Varför röker du då?

Hon tittade undrande på honom.

- Av gammal vana. Det gör väl alla. Egentligen borde man lägga av, men det blir inte av.

Hon konverserade honom. Efter en stund sa han,

- Du påminner lite om Marilyn Monroe.
- Och vem är det?

- Du driver med mig ...
- Nej.
- Hon är död. Men hon var söt och hade likadant hår som du.

När de kom tillbaka efter att gått ut för att röka klappade han henne på kinden innan de satt sig ner. Hon tittade på honom. Han blev på allt bättre humör, men hans sinne hade blivit ostadigt av all öl. Uppmuntrad, och efter ännu mer konversation, hasade han sig runt bordskanten, la händerna runt hennes huvud och kysste henne på munnen. Och liksom i förbifarten pekade han mot toaletterna och skyndade iväg.

Hon väntade. När han kom tillbaka sa hon,

- Drick! Nu måste vi gå! Kom, sätt på dig jackan! Här är den, sa hon och höll fram hans jacka.

Hon drog iväg dem genom lokalen och ut på gatan. Han frågade,

- Vart ska vi?
- Vi ska hem till mig.

Hon vinkade in en taxi. I taxin la hon handen på hans lår och sedan började de kyssas. På väg upp i hissen sa han,

- Lova att väcka mig senast sju. Jag börjar åtta. Jag jobbar som lärare. Vädjande fortsatte han, kan du lova att jag kommer upp?
- Ja, då! Det är ingen fara. Jag går alltid upp tidigt

De hängde av sig. Hon försvann in i ett rum och stängde dörren om sig. Han väntade en stund och gick sedan in i sovrummet och satte sig på hennes säng. Han fick vänta en stund. Hon kom in i nattlinne, tände en liten lampa i ett hörn och släckte taklampan. Sedan satte hon sig intill honom. Hon tittade på honom, lutade sig framåt, löste upp hans skärp, drog ner hans

gylf och hade honom till sist blottad. Han hade inte stånd. Med ena handen höll hon undan sitt hår samtidigt som hon sänkte sig ned över hans lem. Hans åtrå manades snabbt fram igen, och sedan kom den i en blixtrande fart. Innan han förstod vad som höll på att hända var allt över och hans kraft försvunnen.

När hon skakade liv i honom stod allt vad som hade hänt klart för honom, redan innan han öppnade ögonen.

- Klockan är kvart över sju. Du måste vakna nu, sa hon. Jag har gjort frukost.

Göran reste sig på armbågen och mumlade något, men så tyst att hon inte hörde. Hans kläder låg prydligt hopvikta på en stol. Hon tittade på honom och han tittade tillbaka. Till slut drog han undan täcket, reste sig upp och gick naken bort till stolen och började klä på sig. Hela tiden tittade hon på honom. När han hade fått på sig byxorna, sa hon,

- Du har en snygg kropp. Jag har tittat på den när du sov.

Även denna gång förmådde han inte annat än muttra. Han ville inte bli påmind om sin kropp. Istället frågade han henne tämligen ovänligt,

- Var är jag någonstans?
- I Flemingsberg!

Han vände sig om mot henne.

- Jag har gjort te.

De gick in i köket. Han fortsatte fram till fönstret, som låg mot norr, och betraktade för en stund den vidsträckta, men inte särskilt vackra, utsikten.

De drack te och åt smörgås under tystnad. Han ville snabbt iväg.

- Var ligger tunnelbanan? frågade han och drack ur sin kopp.
- Här finns ingen tunnelbana.

Va! ... hur tar jag mig in till stan? Djävlar också!

- Du får åka buss till centrum och ta pendeltåget därifrån.
- Djävlar, faan!

Efter ett kort överslag med sig själv ringde han efter en taxi. Hon stod kvar i hallen när han satte på sig ytterkläderna. Hon sa till honom,

- Du kan ringa! Hon sa det lika sakligt som hon nyss hade sagt "Här finns ingen tunnelbana".
- Ja, javisst!
- Vänta, du ska få numret.

Hon tog en penna från hallbordet. När hon skrev gled morgonrocken upp ända till naveln och visade hennes högra bröst, naket och hängande. Han tog lappen, stoppade den i fickan, tvekade och kysste henne på kinden. På väg mot dörren och sa han halvt frånvänd,

- Jag heter Göran.
- Jaha.

En vecka senare var Göran tillbaka på puben. Hon märkte att han tittade på henne. Hon vände sig mot honom och mötte hans blick. Göran log ett skevt leende och släppte ögonkontakten när servitrisen kom med hans öl. Hon såg att han bara drack eller tittade på ölen, och att han inte sökte hennes blick igen. Till slut gick hon fram och la sin hand på hans axel.

- Hej, får jag slå mig ned?
- Javisst, svarade han glatt. Kul att se dig, fortsatte han. Slå dig ned. Jag kom precis.
- Ja, jag såg det, svarade hon.

Hon satte ned sin öl på bordet och slog sig ned intill honom. När de vände sig om mot varandra för att kunna språkas tryckte hon sitt knä mot hans. I det läget förblev deras knän.

De gick ut och rökte. När de kom tillbaka och satte sig ned lät hon på nytt sitt knä vila mot hans. Hon gjorde ingen ansats att dra sig undan.

- Berätta nu om dig själv, sa Göran.
- Jag har inget att berätta.
- Men nåt har du.

Hon var tyst en stund, sedan sa hon,

- Jag kan berätta om min barndom. Ifall du vill?
- Gärna.
- Jag kommer ihåg när jag var liten och gick bland löven i allén. Det var höst och mulet och jorden var alldeles svart. Jag pulsade fram bland löven. Det var så mycket löv att det räckte över knäna. De var gröna och röda. Jag var på väg för att titta på tåget. Jag fick inte gå ner för allén själv. Och så stannade jag och vände mig om och längst upp ser jag vårt vita hus. Det är som en prick. Och träden omkring mig blåser och uppe till vänster faller ett stort blad. I ett av fönstren längst ner står mamma och tittar på mig. Hon håller min lilla lillasyster i famnen. Jag ser henne alldeles tydligt. Hon hälsar inte på mig. Hon bara tittar på mig. Jag vill inte gå in.

Hon tystnade. Hela tiden iakttog hon honom noga. Hennes ord hade fått Göran att lyssna. Han frågade,

- Var kommer du från?
- Från Alvesta.
- Jaha!
- Ja, egentligen ett par kilometer utanför.

- Var ligger Alvesta?
- I Småland. Vet du inte det? Har du aldrig åkt tåg?
- Joo! Göran var tyst en stund, sedan frågade han,
- Är det sant med alla dessa gårdsgårdar av sten?
- Oja, jada, överallt finns dem, massor.
- Det måste ha varit en fattig bygd ...
- Det fanns en mosse som hette Baronmossen.

Göran skrattade, men hon hade inte sagt det som ett skämt. Hon skrattade inte heller.

Han drack på sin öl. Efter en stund kom han återigen att tänka på hennes berättelse. Han frågade,

- Hur kom det sig att det var så mycket löv i allén?
- Det var ju höst!
- Men jag menar, trafiken borde ha blåst bort den eller plattat till. Det var ju fullt med löv i allén ... Hur kommer det sig? Användes den inte?

Hon undrade om han var på dåligt humör.

- Kanske inte ... det har jag inte tänkt på. Den gick ned mot järnvägen där tågen kom. Där nere fanns ett litet rött hus. Dit brukade jag gå och titta på tågen.
- Slutade vägen där?
- Ja, jag tror det.
- Jaha, den har alltså gått vidare innan järnvägen kom.
- Kanske det. Nu är du tråkig

Hon började berätta hur bra det var med TV. Hon förstod verkligen inte hur man kunde leva utan TV.

- Tro det eller ej, men det finns såna som inte har TV. Förra veckan träffade jag en kille som inte hade. Vad gör du på kvällarna då, frågade jag. Allt möjligt, sa han. Spelar, eller nåt. Men inte har man råd att gå ut varenda kväll. Då måste man ha TV. Det finns så många bra program. Jag gillar program om djur och natur. Inte politik och nyheter. Det är bara hemskheter. Jag vill ha fred. Det tror jag alla vill ha. Jag tycker inte om när människor är lessna eller arga och skriker. En del som dricker blir så. De är inget roliga att vara med. Men andra blir tvärtom. Det är kul. Då är sprit bra, för dem i alla fall. Du verkar vara en sådan. Fast det är ju så dyrt. Och ...

Hon fortsatte att konversera honom. Han flikade in ett 'Ja' där det passade. Däremellan såg han på henne, betraktade henne, hennes kropp, hennes kläder. Hon var prydligt klädd. Hon hade ljusblå jeans, en vit blus och en ljusblå tröja. Hon hade friskt blont lockigt hår. Det var tjockt och låg i vågor och slingor. Hon berättade om en sko som hon hade tappat klacken på, om hur tråkigt det var att laga mat åt sig själv. Men det måste man ju. Han beställde två stora starköl. När han vände sig om kilade hon sitt ben mellan hans lår. Hon fortsatte att prata. Sedan började också Göran bidra. Han berättade lite om sig själv, om sitt jobb, om elever och om kallpratet i lärarrummet. Hon nickade förstående. Han började dricka även på hennes öl. Hon hade knappt rört den.

På detta sätt skred kvällen fram. Till slut frågade han henne om de inte skulle gå. De gick. Göran tyckte att de skulle gå hem till honom i kväll. Och när han märkte hur hon ryckte till, hennes tydliga tvekan, la han sin arm om hennes midja och tryckte henne till sig. Hon slappnade av och sa "Det går nog bra.". Hemma hos honom började hon klä av honom som förra

gången. Men nu var han beredd. När hon var säker på att han hade somnat klädde hon på sig. Hon skrev en lapp och sedan gick hon.

Det var fredag igen. Hon svarade.

- Hej!
- Hej, det är Göran. Jag tänkte att vi kanske kunde träffas.

Han lät lite upphetsad tyckte hon.

- Så bra. Ikväll?

De skulle träffas vid niotiden på 'Soldaten Svejik'. När restaurangen stängde tog de en taxi till Hotel Reisen. Där slog de sig ned i varsin skinnfåtölj. Hon med en söt drink, han med en whisky. Göran tog en whisky till. När hon märkte att han började dåsa till bröt hon upp.

- I kväll ska vi hem till mig, sa hon.

När de satt sig i taxin lutade hon sig mot honom och tryckte sin hand över hans genitalier.

Tidigt på morgonen gick hon upp. Han låg kvar och lyssnade, knäppningar, sus, fras av lakan och kylskåpsbrum. Hissen därute stannade och från köket hördes ett klafsande ljud, ihärdigt och monotont. Till slut blev han nyfiken.

Hon satt vid köksbordet med en stor bebis i famnen. Den sög långsamt på en nappflaska. De tittade båda upp förvånade mot honom. Häpen stod han kvar i dörröppningen., Sedan frågade han,

- Är det ditt barn?
- Ja.
- Vad har det varit någonstans?
- Här! Det har sovit.

- Men tidigare, då, var ...

Det har sovit då också. Pojken sover bra.

- Jaha ...

Barnet verkade vara sömnigt. Han stod fortfarande kvar och tittade på dem.

- Hur gammal är det?

Det hängde med huvudet. Hon funderade.

- Tretton månader snart.
- Vad heter han?
- Heter? Jag har inte hittat på något namn åt det ännu. Jag kan inte bestämma mig. Det har liksom inte blivit av, förstår du?
- Ja, mumlade Göran.

När hon la ned barnet i dess säng sov det redan. Därefter gick hon fram till Göran, omfamnade honom, kysste honom på halsen och smekte hans lem med ena handen. Efter en stund bar det iväg mot sängen. Sexualakten upprepades. Sedan klädde de sig och åt lunch.

Hon följde med honom på bussen till centrum. Vid stationen skildes de.

- Jag hör av mig någon gång, sa han.
- Ja, vad bra, svarade hon

Han tittade efter henne, men hon vände sig inte om. Hon skulle handla kläder. Senare samma kväll var hon på sin vanliga pub och såg en man sitta ensam vid ett bord. Hon gick fram och frågade,

- Är det ledigt? Får jag slå mig ned?

Efter en stund så hade de ett samtal på gång. Hon sa,

- Jag kan berätta om min barndom om du vill.
- Visst, varför inte!

- Jag ville inte gå in. Jag gick bland löven i allén. Det var h mulet och jorden var helt svart. Jag pulsade fram bland löven. Det var så mycket löv att det räckte över knäna. De var gröna och röda. Jag var på väg för att titta på tåget. Jag fick inte gå ner för allén själv. Längst upp ser jag det vita huset. Det är som en prick. Och träden omkring mig blåser och uppe till vänster faller ett stort blad. I ett av fönstren längst ner står mamma och tittar på mig. Hon håller min lilla lillasyster i famnen. Hon hälsar inte på mig. Hon bara tittar på mig.
- Jaha, min farsa var bilmek och biker i Norrtälje.

Två veckor senare ringde Göran. Han frågade henne om hon hade något emot att han kom över och hälsade på. Det hade hon inte. Han kom redan på eftermiddagen och räckte henne ett par flaskor vin. På morgonen, när han gav sig av, var han på gott humör och han gick visslande därifrån. Samma eftermiddag, efter lektionerna, ringde han henne igen. Med en kyss började hon klä av honom. När hon klädde på sig låg han kvar på sängen. Han gick fram till TV:n och satte på den. Hon vände sig mot honom och frågade,

- Vill du ha vin?
- Har du vin?, svarade han glatt överraskad.
- Javisst!

Han klädde raskt på sig. Hon satte ned en flaska vin och ett glas framför honom. Hon fyllde på glaset och slog sig ned bredvid honom. Han tittade på det enda glaset.

- Ska inte du ha?
- Nej, jag dricker helst inte vin.
- Men igår, då? Då hade du ju ett glas!
- Ja, igår, ja. Jag tycker inte om vin.

- Har du köpt vin bara för mig?
- Ja.
- Varför det?
- För att du är intek ... intellek ...
- Intellektuell?
- Ja, för att du är intellektuell. Och sådana dricker vin.
- Menar du att köpt vin därför att jag är intellektuell?
- Ja.

Han var tyst för ett ögonblick och fortsatte sedan,

- Vad skulle du gjort ifall jag var en arbetare, då?
- Men det är du ju inte.
- Ja, men, vad gör du ifall du träffar någon som inte är intellektuell?
- Då har jag vodka.

Göran skrattade.

- Vad gör du då ifall du träffar en som inte dricker alkohol?

Hon tittade på honom undrande och svarade,

- Alla karlar jag träffar är alkoholister.

Han skrattade igen.

- Konstigt skratt du har, sa hon

Hon satt och rökte och tittade på nyheterna. Han drack det ena glaset efter det andra och han blev allt bättre till mods. Han pratade om allt möjligt och frågade plötsligt och oväntat,

- Vill du gå på fest?
- Ja, jag tycker om fester, svarade hon och makade sig närmare.
- Nu får man allt se opp, sa Göran och skrattade. Han var röd om kinderna.

Efter ännu en vecka ringde han igen.

- Hej
- Hej, det är Göran. En vecka går fort ibland. Ska vi ses?
- Nu ringer du ofta. Det är bra.

Hon log när samtalet var över.

Efter frukost blev hon överraskad av att han ville ha henne. Han dröjde med att åka tillbaka.

Hon gjorde välling till sitt barn.

- Lite fascinerande att du har barn. Lite svårt att ta till mig det bara.

Det var andra gången han såg henne med barnet.

- Det verkar som om ditt barn sover jämt.

Hon svarade inte.

- Hur kan det komma sig?
- Åh, jag ger det ... Vad heter det? Det låter som ett rengöringsmedel ... Det är väldigt bra, annars skriker det hela tiden. Vänta ett tag, så ska jag hämta

Hon försvann in i köket och kom tillbaka med en liten flaska.

- Theralen, sa hon. Visst låter det som ett rengöringsmedel?

Hon sa det livligt, liksom triumferande. Göran tog flaskan och läste högt,

- Theralen, 40 mg/ml ... 2 till 5 mg per dygn. ... Men här står ju ett tjejsnamn!
- Nej, det räcker inte. Det är vad det får varje gång jag ska bort. Eller när det skriker. Och ändå kan det hända att det skriker.

Göran tog fram sin telefon och sökte på Theralen.

- På FASS står det neuroleptikum. Det låter starkt. Är det inte farligt?

- Det frågade jag också. Och min vän sa att det var helt ofarligt. Tror du annars de skulle kunna ge en det? Det luktar som tuggummi. Man måste tänka på att man kan fungera också.

Göran bara tittade och hon förklarade vidare,

- Du förstår, att om barnet skriker blir mamman arg. Och om mamman är arg blir barnet negativt. Och det får det bära med sig hela livet sedan. Min kompis sa att det är jättevanligt.

Barnet hade slocknat innan hon lade ned det i dess säng. Göran gick fram och tittade på barnet. Det hade långa ögonfransar och låg helt avslappnat och snusade. Det såg rofyllt ut, det var bara vänster arm som ryckte lite, nästan omärkligt fram och tillbaka

- Jag måste ta en promenad, sa han. Jag måste fundera. Känns lite surrealistiskt det här.
- Surre, sa hon och skrattade, du är min intel., ja du vet vad jag menar.

Hon gav honom en kram när han kom tillbaka. Det började skymma när de gick till sängs. De bröt mot mönstret från tidigare kvällar eftersom de åt middag. När de satt framför TV:n sa hon,

- Jag har inget mer vin. Du får dricka vodka i kväll.
- Och tänk om han inte vill ha, svarade han snabbt och lite spydigt.

Men det märkte hon inte. Hon gick och hämtade flaskan. Göran såg att den var halvfull. Hans axlar föll ner.

- Nej, jag vill inte ha, sa han, både högt och ovänligt. Hon fyllde ändå på åt honom. Hon sa,
- Var inte så kinkig.

Så satt de tysta framför TV:n. Telefonen ringde. Hon svarade,

- Hej!
- Nej, det går inte.
- Det går inte ikväll. Jag har besök.

Ett par timmar förflöt framför TV:n. Sedan började hon lossa på hans bälte. Han ville inte, men han kunde inte stoppa henne. Längre höll hon på och försökte egga honom. Hon försökte på flera olika sätt. Sedan gav hon upp.

Göran sa,

- Jag kan inte.
- Se där, du skulle ha druckit.

Och med det reste hon sig och gick till sin säng och la sig. Hon somnade på en gång. På morgonen vaknade de båda med en hungrig lust. Efter en timma somnade de om.

Hon vaknade. Han vände sig om och tittade på henne. De sa inget. Vid frukosten tittade han på när hon åt på sin smörgås. Han sa,

- Gomorron!

Hon tittade till mot honom, svarade inte och fortsatte sedan att äta sin smörgås. Återigen sa han, lite skarpare denna gång,

- Gomorron!

Hon vände sig mot honom. Han slog ned sin blick. Han sa,

- Jag går nu.

Han skulle just till att trycka ned handtaget till ytterdörren då hon frågade,

- Var det inte imorgon festen var?

Han nickade.

- Var ska vi ses?

Han svarade inte. Hon upprepade sin fråga.

- Var ska vi ses?
- På Mariatorget.

- Du ringer, va!

Och tyst, väldigt tyst svarade han

- Ja.

Det började bli otrevligt för henne hemma i lägenheten. Dagarna gick och barnet skrek allt mer, trots att hon använde de fina dropparna. Hon ville ha starkare saker, men läkaren ville inte skriva ut och hennes vän hade inget annat. Den viktkurva barnavårdscentralen registrerade hade börjat avvika rejält från normalkurvan. Sista gången hon hade varit på centralen hade de sagt någonting. Och hon som fått så mycket beröm för att barnet gått upp så fint i vikt. Det gick inte alltid att få tyst på det. Barnet var inte snällt mot henne.

Det hade kommit så smygande. Först hade det bara ryckt lite i barnets armar. Sedan allt mer. Och huvudet. Benen började cykla. Sedan började det hända att det inte ville somna alls. Det började kasta sig, slänga, klänga, riva, välta och förstöra. Barnet blev oregerligt, vred sig och somnade ofta i något som liknade kramptillstånd. Hon försökte hålla för öronen. Det hände att hon slog till barnet, men då skrek det ännu mer. Så det var inget bra sätt. Hon försökte överrösta det med musik, men då hörde grannarna av sig och klagade. Och det ville hon inte.

Göran ringde.

- Hej!
- Ja hej, det är Göran. Ska vi ses ikväll?
- Nej, jag kan inte.

Han var tyst en stund och frågade sedan igen,

- Hur är det imorgon?

- Nej, jag är upptagen. Det är så mycket här nu.
- Ok.
- Hejdå.

Det gick inte längre. Hon måste hitta på något. En vårdag kom med vinterväder i mitten av april. Det snöade hela dagen, stora täta och tjocka flingor. Hon fick sitta inne hela dagen. Barnet skrek och gick henne på nerverna. De sista Theralendropparna tog slut. Hon gick med den tomma flaskan i handen och skulle just till att kasta den, då hon läste etiketten.

- Theralen! Det låter faktiskt som ett rengöringsmedel, sa hon för sig själv

Tanken fastnade och en plan började gro. Halvt verklig, halvt överklig. Dagen efter gick hon ned till snabbköpet och handlade barnmatsburkar av olika slag, huvudrätter och efterrätter. Och så köpte hon olika sorters rengöringsmedel. När hon kom hem och packade upp ställde hon in rengöringsmedlen i städskåpet och maten i kylskåpet. Därefter gick hon tillbaka till städskåpet och ordnade om och ställde rengöringsmedlen på hyllan näst längst ned. Hon tittade på sitt verk ett ögonblick. En tanke slog henne. Hon öppnade paketen och burkarna och hällde ut en del av innehållet. Ett paket tvättmedel ställde hon in på toaletten. En brun burk som innehöll kaustiksoda satte hon ner bredvid tvättmedlet.

Hon tog fram en barnmatsburk, öppnade den och blandade i tvättmedel. Hon gav barnet att äta. Barnet kastade med huvudet, men det åt. Hon iakttog barnet. Det kräktes och somnade sedan.

Dagen efter provade hon igen. Hon lyckades få barnet att svälja kopparputs utblandat med lammpuré och åtskilligt med natriumhydroxidpulver i morotspuré. Hon hade fått vänta till morotspurén fräst färdigt. Hela tiden iakttog hon barnet. Det blev blekare, och blåare. Och när hon inte längre kunde känna pulsen la hon det på badrumsgolvet. Hon tog på sig ytterkläder och gick ut på en promenad i det töande snöslasket. Hon avslutade promenaden med att gå till affären och handla.

När hon kom hem igen tittade hon till barnet på toaletten. Allt var som hon hade lämnat det. Hon gick in till sitt sovrum och öppnade en garderob. Hon valde ut sina sötaste kläder och bytte om. När hon var nöjd med sin utstyrsel ringde hon 112 och berättade att hennes barn var dåligt och blått i ansiktet.

Ambulans anlande och det blev stor uppståndelse bland de lekande barnen framför porten. Hon visade in ambulanspersonalen till toaletten där hennes barn låg. De kunde snabbt konstatera att pojken var död. De tyckte det var kusligt. De spände fast barnet ganska enkelt på båren och bad mamman följa med. Utanför lägenheten var det liv. Det var grannkvinnor och barn som stegade och väntade. När de kom ut med den lilla pojken fastspänd på båren började två grannkvinnor att skrika. De grät och klagade och pekade på mamman, som kom gående efter båren.

Hon tyckte att allting gick bra på sjukhuset och att hon kunde svara på alla frågor. Det var en fråga hon hann bli nervös för, och det var när de frågade vad pojken hette. Hon tänkte länge. När hon svarade var hon osäker på om det stämde.

- ... Axel ... Modig, förstås.

Det var faktiskt pojkens namn. När hon hade besvarat alla frågor fick hon gå hem. På vägen hem köpte hon både vodka och vin. På kvällen åkte hon in till Stockholm och satt sig bredvid en man som satt ensam vid ett bord på en för henne ny pub. Av ren vana lämnade hon mannens lägenhet i natten och tog en taxi.

På morgonen vaknade hon av det ringde på dörren. Det var polisen som hade kommit för att hämta henne till förhör. Hon var misstänkt för mord. Obduktionen hade visat den onaturliga dödsorsaken.

Polisen frågade henne hur det hade gått till. Och hon berättade sin historia. Hon hade bara gått ut på ett ärende en kort stund och sedan, när hon kom hem igen, hade barnet legat stilla på badrumsgolvet. De pressade henne mycket om alla underligheter kring dödsfallet. Barnets händer var rena.

- De var så smutsiga, så jag tyckte jag skulle tvätta dem.

Barnets fingeravtryck fanns inte på någon burk eller paket.

- Jag gjorde rent ordentligt.

Man hade hittat ämnen som inte kunde komma från något av de rengöringsmedel som fanns i badrummet.

- Dörren till städsåpet stod öppen när jag kom hem och där var slarvigt.

Polisen ställde många frågor och snart var de övertygade om att hon var ett fall för psykiatri. Hon skickades till en akutmottagning på en psykiatrisk klinik och skrevs in. Brottsdomstolen var av samma åsikt.

Det gick rykten på kliniken att hon hade mördat, förgiftat sitt eget barn. På kliniken var hon trevlig både mot andra patienter och mot personal. Hon läste veckotidningar, pratade och konverserade. Hon satt och tittade i ett magasin när en ung kvinna från vårdpersonalen kom förbi. Hon la ifrån sig tidningen och tilltalade henne.

- Det finns många stickade tröjor som är snygga nu för tiden.

Hon visade på en tröja i tidningen. Den unga kvinnan nickade och hon fortsatte,

- Vad tycker du om baddräktmodet? Med hela baddräkter? Jag tycker om färgerna. Och mönstren. De är fina och så glänsar de. Men helst skulle jag vilja sola i bara bikiniunderdel, eller naken. Men jag törs inte, jag tycker att bröstet är för små. Så egentligen passar det här modet mig.

Hon hämtade andan och fortsatte,

- Snart är det sommar. Idag är det riktigt varmt. Då kan man få ligga ute och sola sig och äta glass. Längtar inte du också efter det?
- Jo, svarade den unga kvinnan och svalde